

สำนักพิมพ์มติชน

วรรณกรรมปกเลงดาบ

คน
จร
ดาบ

วิศิษฐ์
กาลนเทียง

คดีเลือด

ปมปริศนาพั่วพันคนจรดาบ

และชะตากรรมของกรุงศรีอยุธยาไว้ด้วยกัน

มีเพียงคมดาบเท่านั้นที่จะคลี่คลายความจริงอันดำมืดได้

คนจรดาบ

คนจรดาบ

วิศิษฐ์ ศาสนเที่ยง

กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์มติชน ๒๕๖๕

คนจรตาบ • วิศิษฐ์ ศาสนเที่ยง

พิมพ์ครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕

ราคา ๕๕๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

วิศิษฐ์ ศาสนเที่ยง. คนจรตาบ.-- กรุงเทพฯ : มติชน, ๒๕๖๕.

๕๔๘ หน้า. ๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-974-02-1771-8

สำนักพิมพ์มติชน | www.matchonbook.com

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : อารักษ์ คคะนาท, สุพจน์ แจ้แจ้ว, สุชาติ ศรีสุวรรณ,
ไพรัตน์ พงศ์พานิชย์, นงนุช สิงหเดชะ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : มณฑล ประภากรเกียรติ

รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : จุริรัตน์ ทิมวัฒน์, สุกชัย สุชาติสุธาธรรม

บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ บุญปาน • หัวหน้ากองบรรณาธิการ : ชนมน วังทิพย์

บรรณาธิการเล่ม : ปกรณ์เกียรติ ดีโรจนวานิช • พิสูจน์อักษร : โชติช่วง ะวีน

ศิลปกรรม : นุสรา สมบูรณ์รัตน์ • ออกแบบปก : นักรบ มูลมานัส

ประชาสัมพันธ์และการตลาด : ศิริญา สุวรรณโค, กฤษณ์ณรงค์ บัวใหญ่, ณัฏชา เชี่ยวกุล

จัดทำโดย : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๕๐-๐๐๒๑ ต่อ ๑๒๓๕ โทรสาร ๐-๒๕๕๙-๕๔๘๘

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชน ๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๕๐-๐๐๒๑ ต่อ ๒๐๐๐, ๒๑๐๘ โทรสาร ๐-๒๕๕๙-๙๐๑๓

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ ๑
เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๕๐-๐๐๒๑ ต่อ ๓๓๕๘-๓๓๖๐ โทรสาร ๐-๒๕๕๙-๙๐๑๒

Matchon Publishing House a division of Matchon Public Co., Ltd.

12 Tethsabannaruean Rd., Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

ในกรณีที่หนังสือมีข้อผิดพลาดจากการพิมพ์ เช่น หน้าขาดหาย หน้าซ้ำ หน้าสลับ เข้าเล่มกลับหัว

กรุณาติดต่อมาที่ email: matchonbook.sales@gmail.com

หรือ inbox matchonbook เพื่อขอเปลี่ยนแปลงใหม่

หากท่านต้องการสั่งซื้อหนังสือเล่มนี้จำนวนมากในราคาพิเศษ

โปรดติดต่อโดยตรงที่ บริษัทงานดี จำกัด โทรศัพท์ ๐-๒๕๕๐-๐๐๒๑ ต่อ ๓๓๕๓ โทรสาร ๐-๒๕๕๙-๙๐๑๒

MATCHON
PREMIUM
PRINT

ฝ่าย MATCHON PREMIUM PRINT : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) รับผิดชอบสิ่งพิมพ์ทุกประเภท

โทรศัพท์ ๐-๒๕๕๐-๐๐๒๑ ต่อ ๒๔๑๙, ๒๔๒๔ e-mail print.matchon@gmail.com

บานแพนง

คำนำสำนักพิมพ์	๘
กราวพากย์	๑๐
ร้อยกรองบูชาครู	๑๔

บรรพ ๑ ปฐมเหตุ

๑ นาครบาลทั้งเจ็ด	๑๙
๒ เหตุ ๓ ค่ายนำด่าน	๓๑
๓ งานมงคล	๓๙
๔ หลงกลอธรรม	๖๑
๕ สำเร็จโทษ	๗๙

บรรพ ๒ ดงนักเลงดาบ

๖ คนจรดาบ	๙๙
๗ กำหราบจ้าวถิ่น	๑๑๗
๘ บ่อนเงินแดง	๑๓๙

๙ นักเลงนิระนาม	๑๕๙
๑๐ หยามทุระชน	๑๗๕
๑๑ เล่ห้กตละเลง	๑๙๓
๑๒ เพลงดาบตวันเดื่อด	๒๐๗
๑๓ หลังเลื่อคออรุณรุ่ง	๒๑๙
๑๔ ทุงสังหาร	๒๓๑

บรรพ ๓ ความจริงปรากฏ

๑๕ คดีเลื่อดคลายปม	๒๔๓
๑๖ ขุนเวียง ฯ ผู้สุญสาบ	๒๕๕
๑๗ หมื่นปราบ ฯ ดินชีพ	๒๖๗
๑๘ รีบลัดตัดพนา	๒๗๙
๑๙ ผาพยัคฆ์ซ่อน	๒๘๙
๒๐ ย้อนยอกเงื่อนงำ	๓๐๓
๒๑ สามสาบาล	๓๑๕
๒๒ แผนการณ์ซ่อน	๓๒๙
๒๓ ดาบซ่อนอาคม	๓๔๑
๒๔ โจมจู่ไล่ต้อน	๓๕๕
๒๕ ฝ้าดงดัสกร	๓๖๗

บรรพ ๔ อุตฺถยาถาลม

๒๖ จรดาบสู์กรุง	๓๘๓
๒๗ มุงพุทโธสวรวรย์	๓๙๓
๒๘ ฆบพานอื่กตรา	๔๐๓
๒๙ บุรุษปะถศนา	๔๑๗
๓๐ ปญจสังฆาต	๔๓๙
๓๑ อริราชช่อเนงา	๔๖๑
๓๒ กาเหว่าแฝงรัง	๔๘๙
๓๓ ตื่กคคลังสรรพาวุทธ	๕๑๓
๓๔ อุตฺถยาวสานต์	๕๓๓
๓๕ ปัจฉิมบท	๕๔๕

คำนำสำนักพิมพ์

- ลุถึงพุทธศักราช ๒๕๖๕ *คนจรดาบ* วรรณกรรมนักเลงดาบของ วิศิษฐ์ ศาสนเที่ยง ก็พ้นเงรผ่านกาลเวลาร่วม ๓๐ ปีจนมาถึงมือผู้อ่าน ๙
- วันเวลาอันเนิ่นนาน ได้ปลุกปั่นให้วรรณกรรมเล่มนี้ กลมกล่อมไปด้วยกลิ่นอายบ้านเมืองสมัยกรุงศรีอยุธยา ด้วยภาษาที่ใช้ อักษรวิธีรวมไปถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ภายในเรื่อง ไม่เพียงเท่านั้น ยังปรุงแต่งให้รสวรรณกรรมเป็นส่วนผสมระหว่างพงศาวดารกับนิยายกำลังภายใน พ่วงด้วยการผูกปม วางโครงเรื่องที่สลับซับซ้อนยากแก่การคาดเดาตามลายเส้นของวิศิษฐ์ ศาสนเที่ยง ๙
- วรรณกรรมนักเลงดาบเล่มนี้ ว่าด้วยเรื่องราวการผจญภัยของนักเลงดาบในแผ่นดินสุดท้ายของกรุงศรีอยุธยา ในยุคที่บ้านเมืองอยู่ในภาวะระส่ำระสาย ขุนนางผู้ใหญ่ใช้อำนาจกอบโกยผลประโยชน์ เอาัดเอาเปรียบราษฎร เพิ่มพูนเงินตราบารมีให้ตนเอง กลับกันขุนนางผู้น้อยและราษฎรต่างต้องพึ่งพาตัวเอง หาทางเอาตัวรอดจากสภาวะบ้านเมืองไร้ชื่อแป ๙
- การผจญดาบ เริ่มต้นขึ้นจากคดีเลือดปริศนา ขุนนางผู้ใหญ่ผู้ได้รับการนับหน้าถือตาถูกลอบสังหาร บรรดาขุนเวียงนาครบาลจึงออกตามล่าหาคนร้าย เพื่อเอาตัวคนผิดมาลงโทษ แต่การณ์กลับไม่เป็นดังคาด

เหล่าขุนเวียง ฯ ถูกสังหารจนหมดสิ้น คนจรดาบและพราหมณ์หนุ่ม
พลันปรากฏกายขึ้น และเข้าไปพัวพันกับนักเลงดาบที่โยงโยกับขุนนาง
ผู้ใหญ่มากอิทธิพล ความซับซ้อนต่าง ๆ ผูกปมซ้อนเงื่อนจนยากจะ
คลี่คลาย และอาจมีเพียงคมดาบเท่านั้นที่สามารถให้คำตอบได้ ฯ

- เมื่อดาบปะจะสิ้นดินก็เดือด
นภาเลือดกลืนกินทั่วถิ่นฐาน
เพียงความลับแยมพรายแหบวายปรารถ
ก็สะท้อนทั่วกรุงอโยธยา ฯ
- แลเมื่อนั้นขุนดาบจรเดช
อีกพราหมณ์แพศโรมรันชั้นอาสา
เข้าประหัตขุนมารพล่านพารา
เปล่งฤทธาสัมภูชนคนจรเอย ฯ

สำนักพิมพ์มติชน

กราวพากย์

๐ อาทิตย์อัสดง ณ ขอบฟ้าประจิมทิศ ฉายแสงสีแดงปานโลหิต
ประหนึ่งเปลวเพลิง อิกมิช้านานจักบังเกิดเภทภัยครั้งใหญ่หลวง เปน
เหตุให้ทั้งแผ่นดินแดงฉานไปด้วยเลือด ฯ

๐ ตัวอักษรแรกของวรรณกรรมนักเลงดาบเรื่องนี้ถูกเขียนขึ้นเมื่อปี
พ.ศ. ๒๕๓๔ จุดเริ่มต้นมาจากการที่ผู้เขียนเป็นแฟนนิยายกำลังภายใน
ของจีนมาตั้งแต่เด็ก เมื่อเติบโตขึ้นก็รู้สึกอยากอ่านนิยายประเภทนี้ที่
เป็นของไทยบ้าง ครั้นไม่มีผู้ใดเขียนให้อ่าน จึงบังอาจถึงขั้นเพื่อฝันว่า
จะเขียนมันขึ้นด้วยตนเอง โดยตั้งใจจะเขียนในรูปแบบภาษาโบราณ
ตลอดทั้งเรื่อง ซึ่งนับว่าเป็นทำยากพอสมควรสำหรับนักเขียนมือใหม่
อย่างผู้เขียน ฯ

๐ ความบังอาจนี้เอง นำมาซึ่งการใช้เวลาว่างหลังเลิกงานเขียน ๆ หยุด ๆ
ไม่ปะติดปะต่อกันเป็นเวลานาน แต่ก็ยังไม่มีความหวังว่าจะจบลงได้ กระทั่ง
เคยคิดจะเลิกหลายครั้ง จนวันหนึ่งจึงตัดสินใจหอบเรื่องที่ยังเขียนไม่
จบนี้ไปปรึกษาคุณสุลักษณ์ บุญปาน บรรณาธิการบริหารแห่งสำนัก
พิมพ์มติชน ซึ่งเป็นมิตรสหายเก่าสมัยเรียนที่ช่างศิลป์และมหาวิทยาลัย
ศิลปากร ซึ่งคุณสุลักษณ์กรุณาส่งต่อให้แก่คุณพัลลภ สามสี หัวหน้า
กองบรรณาธิการสำนักพิมพ์มติชน (ในขณะนั้น) และคุณพัลลภก็
เมตตาแนะนำเสนอต้นฉบับเรื่องที่ยังไม่จบนี้ให้กับกองบรรณาธิการพิจารณา
กระทั่งผ่านการอนุมัติให้จัดพิมพ์ได้ (ถ้าเขียนจบ) จึงเป็นหน้าที่ของคุณ

พัลลภที่ต้องคอยตามทวงถามกึ่งบังคับให้เขียนให้จบต่อม่อีกหลายปี จนคุณพัลลภออกจากสำนักพิมพ์มติชนไปแล้ว ผู้เขียนก็ยังคงเขียนไม่จบอยู่ดี จวบจนกระทั่งคุณมณฑล ประภากรเกียรติ หัวหน้ากองบรรณาธิการคนใหม่เข้ามารับหน้าที่ตามจิกตามทวงต้นฉบับต่อจากคุณพัลลภอย่างอดทนอีกหลายปี ผลงานเขียนเรื่องแรกในชีวิตชิ้นนี้จึงจบบริบูรณ์ลงได้ในที่สุด นับจากวันที่เริ่มเขียนตัวอักษรแรกจนถึงตัวสุดท้ายใช้เวลารวมทั้งสิ้น ๓๐ ปีพอดีพอดี ๕

• ผู้เขียนใคร่ขอเรียนชี้แจงแก่ท่านผู้อ่านก่อนว่า ภาษาและสำนวนที่ใช้ในเรื่องนี้เป็นภาษาที่สะกดอย่างโบราณ ซึ่งผู้เขียนพยายามศึกษาและคัดลอกมาจากเอกสารเก่า จำพวกพงศาวดาร จดหมายเหตุ และราชกิจจานุเบกษา ฯลฯ เพื่อให้ได้บรรดาสถิติใกล้เคียงกับยุคสมัยตามท้องเรื่อง จึงมีการสะกดคำที่แตกต่างจากภาษาไทยในปัจจุบันพอสมควร กระทั่งคำเดียวกันในเอกสารโบราณคนละฉบับบางครั้งก็ยังไม่สะกดต่างกัน ทำให้อาจจะยากสำหรับการอ่านในช่วงแรก ๆ อยู่บ้าง แต่หากท่านอดทนอ่านต่อไปสักพัก ก็น่าจะเกิดความเคยชินจนอ่านได้อย่างลื่นไหลไปเอง และคงได้รับความสนุกสนานตามเนื้อเรื่องได้อย่างไม่ลำบากนัก ๕

• เจตนาของผู้เขียนในการใช้ภาษาและการจัดรูปแบบความเรียงแบบโบราณนั้น ก็หวังเพื่อให้ท่านผู้อ่านรู้สึกประหนึ่งว่ากำลังอ่านพงศาวดารอิงประวัติศาสตร์ฉบับใดฉบับหนึ่งอยู่ เพียงแต่มันเป็นพงศาวดารจำแลงที่ถูกแต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียนเอง จึงอาจจะเรียกมันว่า “พงศาวดารฉบับชาวบ้าน” ก็ได้ คือเป็นเรื่องราววีรกรรมของสามัญชนคนธรรมดา ที่ไม่เคยถูกจารึกไว้ในพงศาวดารฉบับทางการใด ๆ เป็น

เพียงตำนาน มุขปาฐะ หรือเรื่องเล่าขาน อันไม่มีบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรมาก่อน เนื่องด้วยตัวผู้เขียนเห็นว่า เรื่องราวของสามัญชนในยุคก่อน โดยเฉพาะสมัยอยุธยาตอนปลายก่อนเกิดสงครามเสียกรุง ฯ ครั้งที่ ๒ นั้นน่าสนใจมาก ทั้งชีวิตและความเป็นอยู่ของผู้คนในยุคสมัยที่บ้านเมืองแทบจะไร้ชื่อแป้โดยสิ้นเชิง การเอาตัวรอดในสภาวะที่ยากลำบาก รวมทั้งการดำรงตนเป็นอิสระอย่างเสรีชน และความหวังในการมีชีวิตอยู่ด้วยความทรนงองอาจ ไม่ยอมตกเป็นข้าทาสใคร เหล่านี้สมควรได้รับการจินตนาการถึงและบันทึกลงในหนังสือเล่มหนึ่ง เพื่อให้เกิดภาพประวัติศาสตร์อันมีความสมบูรณ์ครบทุกด้าน เป็นพงศาวดารที่เต็มไปด้วยชีวิต เลือดเนื้อ และน้ำตาของไพร่ฟ้าไพร่แผ่นดิน มิใช่เป็นเพียงเรื่องราวของกษัตริย์ หรือชนชั้นขุนนางตามแบบอย่างที่เคยมีมาเท่านั้น ฯ

๑ ผู้เขียนใคร่ขอขอบคุณคุณปกรณ์เกียรติ ดีโรจนวานิช และกองบรรณาธิการที่มีได้เอ่ยนามในที่นี้ ผู้ร่วมกันตรวจทานแก้ไข ชัดถลาสำนวน และสอบสวนความถูกต้องทางประวัติศาสตร์อย่างละเอียด จนนิยายอายุ ๓๐ ปีเรื่องนี้ถึงตัวสมบูรณ์แบบในที่สุด ขอขอบคุณคุณนักรบมูลมานัส ผู้ให้เกียรติออกแบบภาพปกหนังสือ รวมทั้งทีมงานเบื้องหลังทุกท่าน ซึ่งช่วยกันดูแลจนหนังสือออกมาสวยงามตามที่ท่านเห็นนี้ ฯ

๑ ขอขอบคุณคุณอาชรรค์ชัย บุนปาน คุณที่สุจิตต์ วงษ์เทศ คุณที่สุพจน์ แจ็งเร็ว ผู้ซึ่งเมตตาให้ผู้เขียนตีพิมพ์หนังสือเล่มนี้ในเครือสำนักพิมพ์มติชน รวมทั้งบรรณาธิการผู้ตามจิกต้นฉบับทุกท่านที่เอ่ยนามไปแล้วข้างต้น ขอขอบคุณคุณศิริพรรณ เตชจินดาวงศ์ ภรรยาผู้เป็นคนทดลองอ่านหนังสือเล่มนี้ในขณะยังเป็นร่างแรก ๆ ซึ่งคอยให้คำ

แนะนำและให้กำลังใจผู้เขียนมาโดยตลอด สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณ
ผู้อ่านทุกท่านที่ให้การสนับสนุน หวังว่าท่านคงได้รับความบันเทิงจาก
การอ่านวรรณกรรมนักเลงดาบเรื่อง *คนจรดาบ* เล่มนี้ไม่มากก็น้อย ๕

วิศิษฐ์ ศาสนเที่ยง
๓๐ ธันวาคม ๒๕๖๔

ครอชบา

ร้อยกรองบูชาครู

- อภิวาทกรานกราบเกล้า อาจารย์
คราแผ่นดินบรรพกาล ก้อนไผ่
เสกสรรพศาสตร์บุราณ ลีปอยู่ เสถียรแฮ
เพลงดาบสถิตย์ไว้ คู่หล้าสถาพร ฯ

- อภิวาทบุรพกาลอาจารย์ดาบ
แกร่งกำหราบริปูร้ายสลายฤทธิ์
ครูกระบองกระบี่กล้าวิชาสถิตย์
นฤมิตเพลงศาสตราสถาพร ฯ

- ปณตน์น้อมบรมครูธนูธกัจ
ประสิทธิ์ศาสตร์พิไชยยุทธ์อาวุธศร
ไหว้ครูเขนดั่งโล่ครูโตมร
ภราดรแห่งบุราณวิญญานไท ฯ

- กราบครุมวยปรมาจารย์เจ้า
น้อมใส่เกล้าศิลป์แท้สรรพแม่ไม้
ทั้งครูช่างตีดาบมีดฤทธิ์ไกร
ป้องปกไทเสถียรพงศ์คงเผ่าพันธุ์ ฯ

๑ อธิษฐานตั้งจิตต์ลิขิตร้อย
จากกรอยวีระกรรมตำนานหาญ
ขอเชิญดวงวิญญาณครูผู้ผ่านกาล
สดับขานทุกอักษรสุนทรเทอญ ฯ

ศิวะ

บรรพ

๑

ศรีอยุธยา

ปณมเหตุ

๑

นาครบาลทั้งเจ็ด

- อยู่ทวยคราก่อนครั้ง ตำนาน
ภูล่องเจดนาครบาล ปีนแก้ว
ถึงแสนหมื่นพลพาล ระย่อ เดชนา
ทุระชาติผยองแผ้ว พ่ายแพ้พญาเวียง ฯ

◦ อาทิตย์อัสดง ฌ ขอบฟ้าประจิมทิศ ฉายแสงสีแดงปานโลหิต
ประหนึ่งเป็นลางว่า อีกมิช้านานจักบังเกิดเภทภัยครั้งใหญ่หลวง เป็น
เหตุให้ทั้งแผ่นดินแดงฉานไปด้วยเลือด ฯ

◦ อาชาลีดำปลอดตัว ๑ หือมาแต่ราวป่า บนหลังม้าเป็นชายผิวดำเมี่ยม
ลักอักขระเลขยันต์ลายพร้อยทั่วกายา นุ่งผ้าเก่าคร่ำคร่า เหนบดาบหัว
ตัดเล่มใหญ่ประกายคมวาว เพียงปรายตาดูก็รู้ว่า เจ้าของดาบหมั้นลับ
อยู่ทุกเข้าค่ำมิได้ขาด อ้ายคนผู้นั้นเคี้ยวหมากแห้งอยู่หยับ ๆ แลถ่ม
คายไปตลอดทาง ดูท่ากำลังเร่งร้อนไปแห่งหนใด ฯ

๑ ค่อยหลังชั่วสิ้นเสียงผีเท้าม้า ปรากฏอาซาอีกตัวตามมา ทิ้งระยะห่างประมาณชั่วเส้น ๑ คนซึ่งเป็นชายสกรร โบนาเข็ม ผิวพรรณดี ชัดกับผ้า นุ่งอันหอมช่อเยี่ยงชาวป่า มันขับม้าพลางสังเกตุรอยน้ำหมากบนพื้น ซึ่งย้ายคนก่อนถ่มไ่ว่ายทางเบนหย่อม ๆ ไป ๒

๑ ขณะอีก ๕ ฤๅ ๖ เส้นจึงพ้นราวป่า ก็ภมม้าดำตัวนั้นยืนแลมหน้าหนึ่ง อยู่เบื้องหน้า ทว่าหาไม่มีแววเจ้าของไม่ ชายน่าเข็มแลไปรอบ ๆ อย่างปลาตใจ ครั้นแล้วจึงลงจากหลังม้าเดินเข้าไปพินิจดู ๓

๑ ทันใด บังเกิดเสียงสวบสาดดังมาแต่เบื้องหลัง มันหันไปก็ปะตาดใหญ่หัวตัดเล่มนั้นจรดตรงหว่างน้า อ้ายคนตัวดำเจ้าของตาดตาดถามว่า, มึงคิดอ่านอันใด ฤๅใครชิงม้ากู, ชายน่าเข็มลนลานร้องว่า, หามิได้ นายเจ้าชา เพียงข้าปะมันยืนอยู่ จึงลงมาแลดูว่าเป็นของผู้ใด มิได้หมายลักม้านายท่านเลย, อ้ายคนตัวดำตะคอกว่า, มึงตามกูมาโซอยู่ เปนพวกโจรฤๅ, ว่าพลางเอามือขมหัวอีกฝ่ายให้คุกเข่าลง ชายน่าเข็มยกมือวันหาท่อมหัว รัลรัลว่า, นายเอ๋ย ข้าเป็นคนถีนนี้ มาหาของป่า หาใช้พวกโจรไม่เจ้าข้า, อ้ายตัวดำร้องว่า, อย่าปดกู หาไม่กูจักฟันมึงให้หัวหลุดป่า, ว่าแล้วก็เงื้อดาบขึ้นสุดมือ ๔

๑ กำลังนั้นเอง ก็ได้ยินเสียง ๑ ดังมาแต่ละเมาะ ปรากฏชายอีกผู้ ๑ ตะพายยามแลหอบกิ้งไม้แห้งกะเรอกะรัง มันทิ้งเข้าของในมือ แลถลันมาคุกเข่าตรงหน้า ยกมือประนมท่อมหัว ร้องว่า, นายท่านเจ้าข้า อย่าทำอันใดพี่ชายข้าเลยหนา นี้กว่าเมตตาชาวป่าชาวดงผู้โง่เขลาด้วยเถิด, อ้ายคนตัวดำชะงัก ยั้งใจครู่ ๑ จึงลดดาบลง แลยกตีนถีบเอาทั้งสองล้มหายไป ตวาดว่า, โสหัวไปให้ลับ อย่ามาให้กูเห็นหัวอีก, ว่าแล้วก็เหินบดาคืนหว่างเอว โจนขึ้นหลังม้าควมขับออกไปในบัดดล ๕

๐ ครั้นลับตาไปครู่ใหญ่ คเนวว่าปลอดภัยแล้ว ชายน่าเข้มแลชายตะพาย ย่ามจึงลุกยืน บัดเสศดินเสศหญ้าตามตัวออก หันมองนำแลหัวร่อแก่กัน ชายน่าเข้มเอ่ยขึ้นว่า, ท่านมาแต่เมื่อใด จึงประจวบเหมาะเช่นนี้, ลำเียงที่กล่าวพลันเปลี่ยนไป มิหลงเหลือความเป็นชาวป่าแม่แต่น้อย ชายตะพายย่ามตอบว่า, ข้าสำเหนียกว่ามั่นคงผ่านทางนี้ จึงดักม้าคอยมา ๓ วันแล้ว ไม่นึกว่าท่านก็ตามรอยมันมาเช่นกัน ฯ

๐ ชายน่าเข้มเหลือบมองชายตะพายย่ามหัวจรดตีน พलगหัวร่อ แล้ว, เออหนอ สารรูปท่านดูตั้งคนป่าบ้าไบนึก ผู้ใดจักล่วงรู้ว่าเป็นถึงขุนวิเศษ เรื่องศรี ๑ ใน ๗ ขุนเวียงนาครบาลผู้ภษาแห่งกรุงศรีอยุธยา, ชายตะพายย่ามผู้ถูกเอ่ยนามเป็นขุนวิเศษเรื่องศรี หัวร่อด้วยเหตุนั้น กล่าวตอบว่า, ตัวท่านเองเล่า หลวงปราการณฤทธิ์ หัวเรือใหญ่แห่ง ๗ ขุนเวียงนาครบาล ข้าแทบจำมิได้ที่เดียว ฯ

๐ ผู้มีราชทินนามว่าหลวงปราการณฤทธิ์ ยิ้มน้อย ๆ สะเง้อมองไปเบื้องหน้า พलगขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน แลเปรยขึ้นว่า, อ้ายดำทำแพร มันนกรู้จัก จับได้ว่าข้าสกรอยตามมันมา จวนเจียนเสียท่ามันแล้ว ดีแต่ท่านแต่งอุบายช่วยไว้ทันท่วงที, ขุนวิเศษ ฯ ว่า, เหนจะประมาทมิได้ อ้ายดำมันฉลาดเป็นกรด ครานี้ต้องจับให้มันคั้นให้ตาย สวาไปถึงต้นตอใหญ่ คเนวว่าผู้บงการคงยังมีไกล เออ ว่าแต่คนอื่น ๆ ไปไหนเสียเล่า, ถ้อยทำยหมายถึงอีก ๕ ขุนเวียงนาครบาลที่เหลือ ฯ

๐ หลวงปราการ ฯ ตอบว่า, ข้าใช้ให้สกรอยอ้ายพวก ๔ ฝัดบาบ มิรู้เป็นตายร้ายดีประการใด, หยดไปชั่วจิตใจ ๑ จึงถามว่า, ม้าของท่านอยู่ที่ใด, ขุนวิเศษ ฯ ตอบว่า, ผูกซ่อนไว้ในละเมาะโน้น, หลวงปราการ ฯ ว่า, จงเร่งนำมาเถิด เราต้องตามอ้ายดำไป มิให้คลาดกันได้อีก ฯ

◦ ปฐมเหตุครานั้น เกิดเมื่อจุฬศักราช ๑๑๒๑ ปีเถาะ เอกศก ต้นแผ่นดินพระที่นั่งสุริยาศน์อมรินทร์แห่งกรุงศรีอยุธยา เจ้าพระยาอรรคมหาเสนาบดี (อุ้น) สมุหพระกลาโหม ถูกคนร้ายลอบสังหารอย่างโหดเหี้ยม เมื่อครั้งเดินทางไปตรวจค่ายหัวเมืองปากใต้ ไพร่พลติดตามลี้วนตายสิ้นทั้งกอง เหลือรอดกลับมาเพียงผู้เดียว จากคำให้การถึงรูปพรรณสันถานคนร้าย อันมีด้วยกัน ๕ นาย ปรากฏตรงกับลักษณะของอ้ายดำทำแพร แลนักเลงดาบรับจ้างอีกพวก ๑ อันเรียกกันว่า พวก ๔ ผีดาบ ๗

◦ อ้ายดำทำแพรนั้น อดีตกินตำแหน่งเพ็ชฌฆาตประหารในกองราชทัณฑ์ แต่ต่อมาก่อคดีฆ่าหุ้มแพรมหาดเล็กตายด้วยเหตุวิวาทกัน จึงหลบหนีอาญาแผ่นดินหายสาบสูญไป ต่อมาพากันว่ามันเร็วร้อนไปปนเพ็ชฌฆาตดาบรับจ้างให้แก่เหล่านักเลงแลคหบดี ตั้งแต่เมืองเพชรบุรีจรดปากใต้ สุดแต่ผู้ใดจ้างจ้งวาน เป็น ๑ ในคนร้ายอันเป็นที่หมายหัวของกรมเวียงนาครบาล อาวุธที่ใช้คือดาบใหญ่หัวตัด ซึ่งเป็นที่นิยมในหมู่เพ็ชฌฆาตประหาร ๗

◦ ส่วนพวก ๔ ผีดาบมีประวัติกลับไม่แจ้งหัวนอนปลายตีน บ้างว่าปนพวกรามัญ บ้างก็ว่าปนโจรสลัดมะละกา พวกมันทั้งสี่ก่อคดีร้ายมากมาย แลหลบเร้นรอดอาญาเมืองไปได้ทุกคราประหนึ่งภูติผี จึงถูกขนานนามเป็นผีดาบ พากันว่าพวกมันลี้วนคงกระพันชาติรี พันแทงมิเข้า ด้วยมีวิชาอาคมอันขมังนัก อาวุธที่ใช้เป็นดาบรูปร่างพิศดาร ๔ ชนิด อันมิเคยปรากฏในตำราศาสตร์อาวุธใด ๗

๑ จากเงื่อนงำเหล่านี้ ขุนนางจตุสดมภ์ฝ่ายนาครบาล ๗ นาย ที่เรียก
 ขานกันว่า ๗ ขุนเวียงนาครบาลอันกระเตื้องนาม ผู้ปราบปรามมาแล้ว
 ท้าวร้อยเอ็ดเจดย้านสมุหฯ จึงได้รับพระราชโองการโปรดเกล้าจากเจ้า
 เหนือหัว ให้สืบสวนคดีความครั้งนี้ แล่นำคนร้ายผู้บงการมาลงทัณฑ์
 ให้จงได้ ด้วยการสังหารขุนนางผู้ใหญ่ชั้นสมุหพระกลาโหม ถือเป็นกา
 รทำหายพระบารมียิ่งนัก การครั้งนี้ได้มอบหมายให้พระยายมราช เจ้า
 กรมเวียงนาครบาลเป็นผู้สั่งการดูแล ซึ่งพระยายมราชก็มีบุญญาให้
 ขุนเวียง ฯ ทั้งเจดออกสืบคดีความครั้งนี้โดยพลัน ฯ

๑ ขุนเวียงไกรไชยสิทธิ์ฤทธิกล้า ศรีอยุธยาสถานตินิราศร้าย
 ท้าวร้อยเอ็ดเจดย้านสมุหฯ ไลย ระเบียบไกลศักดิ์นาครบาล ฯ

๑ นามเจดเทวราชทุระชาติคร้าม อธรรมทราวมพริ้นเดชวิเศษหาญ
 เช่นไพบริทมิฬพหมายพองภัยพาล บริบาลสุจริตชนพลเมืองธรรม ฯ

๑ ฉายานามหนึ่งปรากฏรณฤทธิ์ หนึ่งในพิชิตพลักษณ์ประจักษ์มั่น
 หนึ่งในพิทักษ์ธรรมราชฎี้องอาจครัน หนึ่งในสกรรอาจณรงค์เดชเขตพารา ฯ

๑ หนึ่งในฤทธิเดชวิเศษเรื่องศรี หนึ่งในมณีชาญุไชยในแหล่งหล้า
 อีกหนึ่งปราบไพรีพาลผู้หาญทำ ทะแกล้ากล้าเหล็กเพชรจงดขุนเวียง ฯ

๑ ครั้น ๗ ขุนเวียงนาครบาลอันได้แก่ หลวงปรากฏรณฤทธิ์ ผู้เป็น
 หัวหมู่ ๑ ขุนพิชิตพลักษณ์ ๑ ขุนพิทักษ์ธรรมราชฎี้อง ๑ ขุนอาจณรงค์
 เดช ๑ ขุนวิเศษเรื่องศรี ๑ ขุนมณีชาญุไชย ๑ แลหมื่นปราบไพรีพาล
 อีก ๑ เมื่อได้รับบัญชาแล้ว จึงแยกย้ายกันปลอมแปลงตนไปคลุกคลี
 ตีโมงหัวดงนกกเลง เพื่อสืบข่าวคราวของอ้ายคำท่าแพรแลพวก ๔ ฝึดาบ
 หมายถึงให้ถึงตัวคนร้ายผู้จ้างวานชนิดขูดรากถอนโคน ฯ

๑ แลบัดนี้ จำเนียรกาลผ่านไปหลายเดือน เจ้าคดีเริ่มขัดแย้งขึ้น ๗
ขุนเวียง ฯ ผู้ภักษาแยกย้ายกันสกดรอยคนร้าย จนมาบรรจบกัน ณ
แขวงเมืองเพ็ชรบุรีแห่งนี้ ฯ

๑ เพลาสาย ตลาดเริ่มวาย บันดาแม่ค้าแม่ขายทยอยเก็บกระจาดทับ
กระซัง ส้มสุกลูกไม้แลผักปลาอันเหลือค้ำเหลือขายกลับคืนเหย้าเรือน
ทั่วบริเวณหัวตลาดจึงปลอดร้างผู้คน ฯ

๑ ณ เฝิงชายเหล่าริมทางแห่ง ๑ ยังมีชาย ๓ คนนั่งกินดื่มสุรียาดอง
ส่งเสียงเอะอะเอตตะโระ จนผู้คนที่สัญจรไปมาอดเหลียวมองด้วยความ
จงนมิได้ ว่าใครจึงมีคณเหมายแต่โกโหเยี่ยงนี้ ทารู้ไม่ อ้ายทั้งสามคน
นั้นตั้งวงเสพสุรามาแต่เมื่อคืนวาร จนบัดนี้ก็ยังเพียรรอกเหล้าเข้าปาก
ตลอดเพลลา หามิที่ท้าวจักหยุดยั้งไม่ ฯ

๑ ยายเอิบแม่ค้าสุรานั่งสัปหงกอยู่น่าเฝิง แก้มข้าง ๑ บวมเป่งด้วยรอย
มี้อตบ อันเปนเหตุให้นางต้องจ่ายอมขายเหล้าแก่อ้ายขี้เมาทั้งสามจน
ล่วงเพลลาเช้า มิได้หลับได้นอน ฯ

๑ อ้ายคนเหล่านั้น หัวหูหนวดเคราดูรุงรัง เกล้าผมมวยยุ่งเหยิงตั้ง
ซาวรามัญ กายท่อนบนเปลือยเปล่า ห้อยแขวนประจำแลเขี้ยวขอเตม
คอค ลักอักขระขอมทั่วแผ่นหลัง นุ่งโจงสั้นย้อมผาด คาดรัดประคด
เชือกควั่นเส้นเชือก ที่เอวมีดาบรูปร่างปลาตอันไร้ฝักเหนบอยู่คนละเล่ม
เล่ม ๑ เหมือนกริชของแขกชวา เล่ม ๑ เหมือนเคียวโค้งเรียวย อีกเล่ม
ใหญ่คมวาวประหนึ่งจ้าววงเดือน ฯ

๐ พวกมันทั้งสามพูดจากันด้วยสำเนียงแปร่งหู แลถ้อยสารัตถะที่สนทนา ก็แต่ละล้วนเรื่องฆ่าฟันปล้นชิง ไม่ก็เรื่องเมถุนกาม ที่พวกมันใช้กำลังย่ำยีเอาแก่หญิงชาวบ้าน คำพูดคำจาแต่ละถ้อย ล้วนยโสโอหังอีกทั้งหยาบคาย ชวนให้ผู้จำเริญทั้งหลายต้องเบือนหน้าหนี ๑

๐ กำลังนั้นเอง จู่ ๆ เสียงเอะอะก็พลันสะดุดหยุดลง ด้วยปรากฏอ้าแดงผู้ ๑ เยื้องกรายเข้ามายังเพิงสุรา ในมือถือห่อเข้า ตรงไปปลุกยายเอิบที่นั่งหลับอยู่ ร้องเรียกว่า, แม่จ๋า ตื่นเถิด ข้าเอาเข้าเข้ามาให้, สายตาอันที่นกระหายของเหล่าปีศาจสุราทั้งสามจ้องจาบละลากลลวงเอาจนเด็กสาวตื่นกลัว ครั้นยายเอิบผู้มารดาจับห่อเข้าไปแล้ว นางก็รีบหลบออกไปโดยมิชักช้า ทว่าอ้ายคน ๑ ในพวกมันถลันออกขวางหน้าไว้ คว่าหมับที่มีมือ หัวร่อแล้วว่า, อีนางเอ๋ย รีบไปที่ใดเล่า อยู่สนทนาแก่พวกข้าให้ชื่นใจก่อนเถิด, เด็กสาวตกใจร้องเสียงหลงว่า, แม่ ช่วยข้าด้วย ๑

๐ ฝ่ายยายเอิบเมื่อเห็นดังนั้น แม่นว่าขยาดกลัวอ้ายพวกนี้เพียงไร หากด้วยความห่วงลูก จึงกล้าถลาเข้าขวางกลาง ร้องวิงวอนว่า, นายเอ๋ย นายเจ้าขา ปล่อยลูกข้าเถิดหนา มันยังเด็กนัก, ว่าพลงประนมมือไหว้ปลก ๆ อ้ายผู้นั้นหันไปตวาดว่า, อีเฒ่า แส่นักฤ, ขาดคำพาดฝ่ามือใส่เข้าเต็มหน้า ร่างอันเหี่ยวแห้งเหมือนไม้ผุของยายเอิบปลิวไปกองบนพื้น แก้มข้างขวาพลันบวมเป่งเหมือนข้างซ้ายมิผิดเพี้ยน นางเจ็บจนน้ำตาไหล หากยังมีวयर้องห้ามด้วยเสียงแหบแห้งว่า, อย่าทำลูกข้าเลย เจ้าประคุณเอ๋ย นี้กว่าเวทนามันเถิดนาย ๑

๐ อ้ายนั้นหัวร่อลั่น พลงลวนลามสาวเจ้าหนักมือ อ้าย ๒ คนที่เหลือเข้ามาพร้อมด้วย อ้ายคน ๑ กระชากผ้าแถบออก เด็กสาวร้องเรียกให้คน

ช่วย หากผู้คนละแวกตลาดนั้นกลับหายหัวไปสิ้น ทามีผู้ใดกล้าไพล่หน้า มาเล่าเรื่องชาวบ้านไม่ ฯ

๑ ยายเอิบพุงกายลุกขึ้นอย่างยากเย็น โผเข้ายื้อยุตจุดแขนอ้ายคน ที่กำลังตะโถมถันลูกสาวนางอย่างเมามัน พลังร้องด่าว่า, อ้ายจัญไร ปล่อยลูกกูเตี้ยวนี้หนา, อ้ายนั่นลูแก่โทะสะ ยกตีนถีบจนนางล้มคะมำ ไป ชักดาบรูปกริชออกจากเอว ร้องตวาดว่า, อีเฒ่าแรงทั้ง ตายเสียเถิดมึง, ขาดคำก็จ้วงดาบใส่ร่างยายเอิบอย่างแรง ยายเอิบร้องได้ครา ๑ ก็ล้มลงขาดใจตาย ฯ

๑ ฝ่ายลูกสาวเมื่อเห็นผู้เปนมารดาสิ้นใจต่อน่า จึงร้องตะโกนสุดเสียงว่า, มิ่งฆ่าแม่กู วันนี้กูขอแลกชีวิตกับมิ่ง, ว่าพลงตรงเข้าทุบตีอ้ายคนสังหารมารดาด้วยความโกรธแค้น นางทั้งถีบทั้งถองด้วย ๒ มือแล ๒ ตีน เท้าที่กำลังอันน้อยนิดจักกระทำได้ หากอ้ายนั่นหาสะดุ้งสะเทือนไม่ มันเอาตีนเหยียบอกยายเอิบกระชากดาบคืนมา ปาดเซตเลือดจนเกลี้ยงเกลาคือแล้ว จึงเหินกลับเข้าหว่างเอว ค่อยหันมาคว่ำร่างเด็กสาวขึ้น พาดบาราวหาน้ำหนักไม่ หัวร่อ แล้ว, อีนี ฤทธิ์เดชมากนัก ไปโหวยพวกเรา เอาไปลงช่องให้หน้าใจทีเดียว, ว่าแล้วก็อุ้มร่างที่ตื่นนอนอย่างหมดทางสู้ ออกจากเพิงไปยังพงหญ้าคาสูงท่วมหัวตรงชายป่าละเมาะด้านหลัง พวกอีก ๒ หัวร่อว่า คว่ำไ้เหล่าขึ้นตี้มย้อมใจ ก่อนเล่นตามไปโดยมิช้า ฯ

๑ ทว่าในพงหญ้าแห่งนั้น กลับปรากฏร่างคนผู้ ๑ นอนกระดิกตื่นเล่นอย่างสำราญใจ อ้ายคนอุ้มสาวเหินเข้าตวาดไล่ว่า, อ้ายเถื่อน โสหัวไปให้พ้น, หากคนในพงหญ้านั้นหาอนาทรไม่ คงนอนนิ่งเฉยราวกับมิได้ยิน

อันใด อ้ายผู้้นโมโห เกรียงร่างเด็กสาวลงพื้น ถ้าโถมเข้าไปหมายขยี้
ผู้เป็นมารคอดหอยให้แหลกลาญคามือ ๖

๐ มิคาคด อ้ายคนในพงหญ้าผู้้นอนนิ่งอยู่หลัด ๆ พลันขยับกายอย่าง
ว่องไว มันแผ่นแผลวขึ้นยืน ดาบที่ตะพายหลังหลุดจากฝัก พาดฉับใส่
ต้นแขนอีกฝ่าย รวดเร็วสุดที่ผู้ใดจะคาดคิด เสียงคมดาบกระทบเนื้อ
ดังสนั่น อ้ายคนที่รุกเข้ามาผงะถอยด้วยตะลึง หัวคนชักดาบฟันกลับ
ตกตะลึงยิ่งกว่า เมื่อเห็นแก่ตาว่า คมดาบของมันหาได้ระคายผิวอีกฝ่าย
ไม่ ซึ่งแท้จริง แขนข้างนั้นสมควรขาดกระเด็นไปแล้ว ๗

๐ อ้ายคนถูกฟันจ้องนำอ้ายคนผู้บังอาจเขมง ตวาดถามไปว่า, มึงเป็น
นักเลงดาบฤ, อ้ายนั้นยืนประจันหน้าทากลัวเกรงไม่ ตอบคำว่า, กูเป็น
ผู้ใดหาสำคัญไม่ หากพวกมึงเป็นใคร จึงกำเริบเลิบบานถึงแก่ข่มเหง
ชาวบ้านกลางตลาด ราวบ้านเมืองไร้ชื่อแปะเช่นนั้น, อีกฝ่ายเหงานำหัวร่อ
ลั่น ร้องถามว่า, มึงไม่รู้ฤว่าพวกกูเป็นใคร, อ้ายคนผู้เดียวแค้นหัวร่อ
ตอบไปว่า, โฉน่กูจึงไม่รู้ พวกมึงแท้จริงแล้วคือหมาขี้เรื้อนหมู ๑ ที่ดี
แต่รุ่มกัลดคนไร้ทางสู้เท่านั้นแล ๘

๐ อ้ายพวกนั้นได้ยินเขาก็คำรามลั่น ดาบรูปปลาตที่หว่างเอวทั้งสามเล่ม
พลันชักออกโดยพร้อมเพรียง อ้ายคนถือดาบรูปกริชถมน้ำลาย สบถ
ว่า, หุต อ้ายโอหัง ไม่ว่ามึงเป็นใคร หากยามนี้มึงต้องเป็นผีเผือกละเมาะ
สถานเดียวเท่านั้น, กล่าวลั่นความ ทั้งสามกระจายวงออกโอบล้อม
อีกฝ่าย ประหนึ่งฝูงหมาในต้อนเหยื่อ หากอ้ายคนผู้เดียวคงยืนนิ่งหา
สะทกสะท้านไม่ ในยามนำลิ้นนำขวานเยี่ยงนี้ ขวัญของมันกลับมิได้
ลั่นไหวแม้แต่น้อย สำแดงว่าต้องเป็นนักเลงดาบมีครูผู้ ๑ ๙

๑ ครั้นแล้วการประดาบก็เริ่มต้น ดาบรูปกริชในมือซ้ายคนแรกฟาดควับเควี้ยง รวดเร็วปานพายุกระหน่ำ ถ้าโถมหมายดีสะฝ้ายตรงข้าม เผลาเดียวกับดาบรูปเคียวเรียวโค้ง แลดาบรูปง้าววงเดือนของอีก ๒ นาย จูโจมใส่หว่างเอวแลช่วงขาโดยพร้อมกัน การรุกจับปล้นแปน ๓ ทางเยี่ยงนี้ หากแปนนักเลงดาบก็คงภาดุดอกกว่า ฝ้ายรับเหนที่จักรอดได้ยาก ฯ

๑ ทว่าซ้ายคนผู้เดียวหาญสู้ถึง ๓ ปล้นยกดาบในมือรับดาบบนที่ปะทะลงมาก่อน อาไศรยแรงปะทะนั้น ย่อเข้าลงติดตัวลอยพันอีก ๒ ดาบที่ฟาดเข้าไปสั้หมายช่วงล่าง พลังสะบัด ๒ ตีนแยกถีบใส่ใบน้าเจ้าของดาบทั้งสองจนหงะหงาย ซ้ายคนผู้เดียวพอทั้งตีนลงดินได้ ก็กวัดแกว่งดาบทะลวงพันทันที จากรับแปรเปลี่ยนแปนรุก รวดเร็วสุดคะเน ฯ

๑ เพลงดาบของมันทั้งห้าหาญทั้งรุนแรง จนคู่ต่อสู้แทบรับไว้มิอยู่ ต้องถอยร่นมิแปนกระบวน ประกายไฟพุ่งวาบทุกคราที่คมอาวุธต้องกัน ลำแดงถึงพลังอันหนักหน่วงแห่งวิถีดาบ ซ้ายพวก ๓ รุม ๑ ญกรุกจนวงล้อมแตกกระเจิง ฝุ่นดินบนพื้นปลิวคละคลุ้ง ฯ

๑ ซ้ายคนถือดาบรูปเคียวรับดาบได้เพลง ๑ กลับถูกแรงปะทะอันหนักหน่วง กระหน่ำจนถึงแก่ทรุดกายลงกับดิน จังหวะนั้นซ้ายคนบุกเดี่ยว ปล้นเสือกดาบที่มแทงใส่ท้องของมันเต็มแรง ได้ยินเสียงดังตีบ เมื่อปลายดาบกระทบเนื้อ ประหนึ่งแทงใส่ต่อไม้ก็ปาน ฯ

๑ ราวปาฏิหาริย์ ซ้ายคนโดนแทงหาระกายผิวไม่ เพียงปรากฏรอยยางจาง ๆ บนผิวหนัง มันลุกยืนหัวร่อชอบใจ แลว่า, คมดาบมีง เพียงทำให้กูคันพุงเท่านั้นแล, ซ้ายคนผู้เดียวตะลึงดูแปนครู จึงเอ่ยขึ้นว่า,

วิชาของกระพันของ ๔ ผีดาบ เป็นเลิศสมคำร่ำมาจริง, อ้ายคนใช้ดาบ
กริชหรีตาดำด้วยความจงน ร้องถามไปว่า, มึงรู้จักพวกกูด้วยฤๅ, อ้าย
คนผู้เดียวพะยักหน้าตอบว่า, ๔ ผีดาบเมืองรามัญผู้ชั่วช้าอำมหิต ภาภัน
ว่าเพียงมีอัฐจ้าวาน สังกหารได้กระทั่งพระเณร ๗

๐ อ้ายคนใช้ดาบกริชหรีตอ้าปากว่า, มึงรู้ตั้งนี้แล้ว ยังกล้าท้าแถม
แก่พวกกูอีกฤๅ, อ้ายคนผู้เดียวตอบว่า, เสร็จจนต่ำช้าเยี่ยงพวกมึง
แผ่นดินให้สิ้น แผ่นดินจักสูงอีกเท่าทวี, อ้ายนั้นตาวาวคำรามว่า,
พวกกูฆ่ามิตาย ทำลายมิสูญ หาไม่จะเรียกว่า ๔ ผีดาบฤๅ, อ้ายคน
ผู้เดียวหรีอแล้ว, หากวันนี้ กูจักขอเป็นยมทูต ลากวิญญาณผีจิ้งไร
อย่างพวกมึงไปลงนรกเอง, ขาดคำดาบในมือปล้นขยับ เตรียมพร้อม
ราวีอีกครา ๗

๐ กำลังนั่นเอง บังเกิดเสียงผีเฝ้ามาทั้งวานก้องมาแต่ไกล ผู้วิเวททั้งสี่
เหลียวดู เหน้ม่ากำยำฟุ้งฟิตัว ๑ บันทุกชายสกรรบนหลัง คบขับตรง
มาหยุดเบื้องหน้า คนบนหลังม้าร้องตะโกนแก่อ้ายพวกทั้งสามว่า, พวก
มึงม้าสู่มหัวทำอันใดอยู่ จวนเจียนเพลแล้ว ยังมีรีบไปอีก, เมื่อสั่งเกต
ดู จึงเห็นว่าอ้ายคนนี้ รูปลักษณะแลการแต่งกายคล้ายคลึงอ้ายพวกทั้ง
สามยิ่งนัก ทั้งยังเหนบตาปลาตเล่ม ๑ ที่หว่างเอว ปลายดาบนั้นแยก
ออกเป็น ๒ แฉกดังหนึ่งลิ่งงู บัดนี้พวก ๔ ผีดาบได้มาสวมทับกันพร้อม
หน้าแล้ว ๗

๐ อ้ายคนถือดาบกริชรายงานว่า, พวกข้ามาคอยที่อยู่ที่ดิน ๑ แล้ว ปะ
เหมาะอ้ายเถื่อนผู้นี้มันหาญลองดี จึงเพียงยึดเส้นสายแก้เมื่อขบ
เท่านั้นแล, อ้ายคนบนหลังม้าซึ่งดูทำเป็นตัวนาย ชายตามองอ้ายคน
ผู้เดียว สีน่าปล้นแปรเปลี่ยน ครุ่นคิดในใจว่า อ้ายนี้หน่วยก้านคล้าย

มีใช้ชาวบ้านถิ่นนี้ ชะรอยจักเป็นคนของหลวง สมควรห่างไว้ก่อน
เป็นดี ว่าแล้วก็หันไปสั่งพวกทั้งสามว่า, พวกมึงจงเร่งไปเอาม้าแลตาม
เข้ามาโดยไว อย่าได้รำไรอีก, ฆีดาบทั้งสามเชื่อฟังคำสั่งเป็นอันดี
กุลิกุจออกไปปลดบังเหียนม้าที่ผูกไว้ปลายเพิง โจนขึ้นหลังอาซาควบขับ
ตามกันออกไป โดยมีได้เหลียวกลับมามองอ้ายคนที่ประดาบด้วยอีก ๙

ศิวอัยยาบ

๒

เหตุ ๓ ค่ายนำด่าน

- เหตุ อันเกิดค่านั้น ลับเร้น
ณ คีนแรมไร่เพญ สองฟ้า
ค่าย ยืนเดี่ยวโดดเด่น ไพรสณฑ์
นำด่าน ไกลสุดหล้า ห่างโพ้นคนเหน ๓

○ ครั้นอาสาเหล่านั้นลับคล่องจักซู่ไปแล้ว ปราบภูม้อีก ๔ ตัวอย่าง
เหาะออกจากราวป่า ตรงมาหยุดเบื้องนำอ้ายคนผู้เดียวที่กำลังเสียบ
ดาบคิ่นฝักกลางหลัง พลันที่เห็นชายบนหลังม้าทั้งสี่มันก็ร้องทักขึ้นด้วย
ยินดี, พวกท่านมาถึงแล้วฤฯ, ๑ ในนั้นเอ่ยขึ้นเปนเชิงตำหนิว่า, หมื่น
ปราบไพร่พาล เจ้ายังคงหุนหันวู่วามดุจเดิม ๓

○ อ้ายคนผู้เดียวที่ถูกขานนามเปน หมื่นปราบไพร่พาล ยกมือวันทาแล
ว่า, อภัยด้วยเถิด ท่านขุน ข้าทนต์เห็นอ้ายพวกผีดาบมันกุมเหงริงแก
ชาวบ้านมิได้ จึงเข้าขวางไว้, ผู้ถูกเรียกขานเปนท่านขุนนั้น คือขุนพิชิต

ทรลักษณ์ ๑ ใน ๗ ขุนเวียงฯ ก้าวลงจากหลังม้า กล่าวด้วยน้ำเสียง
มิสู้ถือใจนักกว่า, เหตุการณ์นี้อาจทำให้เสียการใหญ่ เจ้าค้ำหนึ่งฤไม่,
หมื่นปราบ ฯ ก็มนานิ่งด้วยสำนึกผิด มิได้เอ่ยคำใดอีก ฯ

๐ ฝ่ายคนบนหลังม้าอีก ๓ นาย ซึ่งล้วนเปนพวก ๗ ขุนเวียงนาครบาล
แปลงตนมาลึบคดีความครั้งนี้ทั้งสิ้น อันมี ขุนพิทักษ์ธรรมราชฎี
ขุนอาจณรงค์เดช และขุนมณีชาฎไชย ต่างลงจากหลังม้าโดยพร้อม
เพรียง ขุนมณี ฯ ลึบเท้าเข้ามา พลองกล่าวแก่ขุนพิชิต ฯ ว่า, ท่านอย่า
ได้ตำหนิหมื่นปราบ ฯ เลย เหตุการณ์นี้หากเปนพวกเราผู้หนึ่งผู้ใดเพ็ญ
มาภนเห็นเข้า ต่างต้องกระทำเช่นเดียวกับหมื่นปราบ ฯ เปนแน่แท้,
กล่าวจบก็ตบหลังไหล่หมื่นปราบ ฯ ผู้เยาว์วัยที่สุดในบันดา ๗ ขุน
เวียง ฯ ด้วยความรักใคร่สนิทสนม ฯ

๐ ขุนพิชิต ฯ ได้ยินดังนั้น ค่อยถอนใจ หันไปเอ่ยแก่หมื่นปราบ ฯ ด้วย
วาจาอ่อนลงว่า, เจ้าติดตามพวกผีตาบอีก ๓ นายมา ได้ความประการ
ใดบ้าง, หมื่นปราบ ฯ รายงานว่า, มันทั้งสามบรรจบกันที่บ้านโป่ง
เข้าสกรอยตามพวกมันมาตั้งแต่นั้น จวบจนมันแวะพักม้าที่นี่ เพื่อ
ดักรออีกคนที่เหลือ, ขุนพิชิต ฯ พะยักน่า แล้วว่า, พวกเราทั้งสี่ก็
ติดตามอ้ายตัวนายมา ดักม้าเปน ๔ เส้นทาง หมายว่ามันจักต้องผ่าน
เส้นทางใดเส้นทาง ๑ หากดูมันจักล่าเหยือกภัยได้ จึงชักม้ากวหนัก
ลวงให้เราหลง จวนเจียนคลาดกับมันหลายครา สุดท้ายมาทันกันที่
เพ็ชรบุรีนี้เอง ฯ

๐ หมื่นปราบ ฯ จึงเอ่ยขึ้นว่า, อ้ายพวก ๔ ผีตาบมันร้ายนัก โดย
จำเพาะริชชาคองกระพันของมัน เมื่อครู่เข้าประดาบอยู่เปนหนาน ยังหาก
อันตรายพวกมันได้ไม่ หากมิเลิกราไปเสียก่อน เกรงว่าต้องเปลี่ยงพล้า

แก่พวกมันเปนนแน่, ขุนมณี ฯ พะยกนำ ตอบว่า, ๔ ผีดาบนั้นมีดี
เพียงเดรัจฉานวิชา ผีมือดาบหามีพิษสงอันใดไม่ เพียงมีดาบลงอาคม
สักเล่ม ๑ ก็จักทำลายวิชิชาคงกระพันของพวกมันได้, ขุนอาจ ฯ กล่าว
ขึ้นบ้างว่า, เมื่อครู่พวกมันบ้ายนำไปทางนอกด่าน เหนือที่คงไปสมทบ
อ้ายดำทำแพรกระมัง, ขุนพิทักษ์ ฯ เสริมว่า, ทางด้านนั้น ท่านหลวง
ปราการ ฯ แลขุนวิเศษ ฯ คงสกดรอยตามอยู่ ฯ

๐ ขุนพิชิต ฯ จึงชักชวนขึ้นว่า, เช่นนั้นพวกเราจงเร่งตามไปเถิด ขึ้น
ไ้อ้ฮักซ้าอาจคลาดกันได้, ขุนเวียง ฯ ทั้งสี่พากันกลับขึ้นหลังม้าของ
ตน หมิ่นปราบ ฯ ก็ปลดบังเทียบอาษาที่ผูกซ่อนไว้ในละเมาะออกมา
ครั้นแล้วทั้งหมดก็ควซบม้าตามไปในทิศทางที่ ๔ ผีดาบล่องนำไปก่อน
การสืบคดีเลือดครานี้ เริ่มใกล้เบาะแสเข้าไปทุกขณะแล้ว ฯ

๐ ประวัติศาสตร์ทุกแผ่นดินที่ยินชาน
ล้วนอันธพาลครองเมืองกระเดื่องฤทธิ์
สมคบโจรปีศาจธรรมอำมหิต
แผ่ทุจริตพิษร้ายกรายแดนดิน ฯ

๐ เหตุคนช้วนั่งเมืองเฟื่องพิบัติ
คนดีซัดซ้องเขญชานเซนสิ้น
เหล่าทวยราชฎ์ไพร่ฟ้าน้ำตาริน
ก็แผ่นดินแจกเช่นกันมิดลัญญี ฯ

๐ คือนั้น รัตติกาลแผ่ม่านดำมืด ปกคลุมไปทั่วทุกห้วงแห่ง มีดมืดดูจ
ดั่งหมีฟ้าร้าย อันกำลังแผ่คลุมทั่วแผ่นดินสยามในเพลานั้น ฯ

๑ ค่ายหน้าด่านนอกเขตรเมืองเพ็ชรบุรีแห่งนั้น ตั้งทะเลที่มอยู่เบื้องหน้า กำแพงค่ายทอดยาวไกลประหนึ่งปีกชายักษ์สยายปีกปกปักขุนเขา ภายในค่ายยามนั้น ตามไฟคบเรืองรองเพนหอย่อม ๆ ได้ยินเสียงไพร่ ทหารดั่งอึงอล รวากับในค่ายกำลังมีงานเลี้ยงอันครึกครื้นใด ๆ

๒ ณ รวป่าอันหนาที่หน้าค่าย ปรากฏเงาตะคุ่มหลายร่าง ซุ่มอยู่อย่าง เงียบเชียบ บัดนี้ ๗ ขุนเวียงนาครบาลแห่งกรุงศรีอยุธยา ได้มารวม พลกันพร้อมนำอีกครา หลวงปราการณฤทธิ ผู้เป็นหัวหน้า ชัยบงกชใน ความมืด ก่อนแปรยขึ้นเบา ๆ ว่า, เหตุครั้งนี้ปลาตนัก โฉนอ้ายดำทำ แพร แลพวก ๔ ผิดบาปจึงพากันมาช่องสุ่มในค่ายทหารแห่งนี้ได้ ดูท่า มีเลศนัยลึกลับอยู่ ๆ

๓ ขุนพิชิตทลัษณ์ ผู้อาวุโสรองจากหลวงปราการณฯ กล่าวว่า, ค่าย แห่งนี้อยู่ในบาญชาของขุนรองรณรงค์ ปลัดเมืองเพ็ชรบุรี ข้าเคยพบปะ ขุนรองฯ ผู้นี้หลายครา ด้วยพระยาเพ็ชรบุรี แลขุนรองฯ มักไปมาหา ลู่เพื่อปฤษาข้อราชการแก่พ่อเหนือหัวจ้าวท่านที่จวนเป็นนิตย์, พ่อ เหนือหัวจ้าวท่านที่เอยถึงก็คือ พระยายมราช จ้าวกรมเวียงนาครบาล แห่งจตุสดมภ์ นายเหนือของขุนเวียงฯ ทั้งเจตนั่นเอง ๆ

๔ หลวงปราการณฯ ตั้งข้อสงสัยว่า, ถาขุนรองฯ ผู้นี้เป็นคนจ้าววาน พวกอ้ายดำทำแพร ลอบสังหารสมุหพระกลาโหม, ขุนพิชิตฯ แย้ง ว่า, แต่มันจักทำเช่นนั้นด้วยเหตุอันใด แลโฉนพระยาเพ็ชรบุรีผู้เป็น นายขุนรองฯ จึงมิได้ระแคะระคายความข้อนี้เล่า, หลวงปราการณฯ จึงว่า, ข้าเองก็มีอาจล่วงรู้ได้ เหตุมาแปรเปลี่ยนเช่นนี้ เกินกำลังคาด คิดเสียแล้ว พวกเจ้ามีความเหนประการใด เร่งพูดมาเถิด ๆ

๑ ขุนพิทักษ์ธรรมราชฎีจึงเอ่ยขึ้น, ข้าเห็นว่าคนร้ายที่เราเพียรติดตามมาช้านาน มีอาจพล่อยให้หลุดมือไปได้, ขุนอาจณรงค์เดชลำทับว่า, ถูกแล้ว ครานี้หากพวกมันหนีรอดไปได้ เปรียบเสมือนปล่อยพยัคฆ์คืนป่า คราครั้งน่าเหนียวยากจักได้ตัวอีก, ขุนมณีชาฎีไชยจึงว่า, เช่นนั้น รือออันใดเล่า พวกเราทั้งเจดสมควรบุกเข้าไปกุมตัวพวกมันเสียในเพลานี้เลย ๕

๑ หลวงปราการ ๕ ส่ายหน้าเปเนเชิงมิเหนด้วย กล่าววว่า, ค่ายคูด่านทะเลห่านอยู่นอกอำนาจนครบาล มีอาจกระทำการตามอำเภอใจได้ แลอีกประการ ๑ หากพวกขุนรอง ๕ คบคิดกับคนร้ายจริง ลำพังพวกเราเพียง ๗ คน มีอาจเอาไชยก่ทะเลห่านทั้งกองได้ดอก, ขุนพิชิต ๕ ได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า, เช่นนั้นคุณหลวงเหนสมควรทำฉันใด ๕

๑ หลวงปราการ ๕ ถอนใจ ขบคิดอยู่เปนครู จึงว่า, ครั้งนี้คงต้องพึ่งพ่อเหนื่อหัวจ้าวท่านเป็นผู้วินิจฉัยเสียแล้ว ส่วนตัวข้าเหนื่อ เราควรซุ่มรออยู่ ณ ที่นี้ก่อน ลอบจับตาดูความเคลื่อนไหวของคนร้ายแลพวกขุนรอง ๕ ให้ดี ส่วนอีกทาง ๑ ก็เร่งนำความไปแจ้งพ่อเหนื่อหัวจ้าวท่านโดยเร็ว ดูว่าท่านจักโปรดให้มีบาญชาประการใด, ขุนพิชิต ๕ ถามขึ้นว่า, เราจะนำความไปบอกท่านได้อย่างไร, หลวงปราการ ๕ ว่า, พวกเราคน ๑ ต้องควมม้าตลอดราตรีนี้ เร่งให้ถึงกรุงศรีอยุธยาโดยเร่งด่วน, กล่าวจบหันไปทางหมื่นปราบไพรวัล กล่าววว่า, เเหน่ที่กิจครานี้คงต้องพึ่งเจ้าเสียแล้ว ๕

๑ หมื่นปราบ ๕ ซึ่งเปรียบเสมือนน้องสุดท้องในหมู่ขุนเวียง ๕ รีบน้อมรับคำสั่งโดยมิพักต้องลั้งแล้ว, ข้าจักไปโดยพลัน, ๗ ขุนเวียง

นาครบาลลั่นยอดถือปฏิบัติในวินัยอันเคร่งครัดเสมอมา หลวงปรากร ๗ ยิ้มด้วยแวตาสโสมนัส กล่าวว่่า, กิจครั้งนี้นับว่าหนักหนาเอากการอยู่ เจ้าพร้อมฤๅไม่, หมื่นปราบ ๗ คุณเข่าลงวันทา ทอด้วยน้ำเสียงเดด เดียวว่่า, แม้นต้องบุกน้ำลุยไฟ ข้าก็ขออาสาทำกิจครานี้จนสัมฤทธิ์ผล ให้จงได้ขอรับ ๗

๐ หลวงปรากร ๗ พยุงหมื่นปราบ ๗ ลูกขึ้น ลูบหลังลูบไหล่ด้วยเอนดู ชมเชยว่่า, เจ้าช่างกล้าหาญนัก สมแล้วที่เป็นศิษย์เอกพุทโธสวรรรย์ อันภษา, หยุคครู ๑ จึงลั้งความอันเป่นล้าคัญแก่หมื่นปราบ ๗ ว่่า, เมื่อไปถึงแล้ว เจ้าจงรายงานเรื่องราวแก่พ่อเหนือหัวจ้าวท่านโดยตลอด หากท่านมีบาญาให้เข้าจับกุมคนร้าย จงถือหมายตรานาครบาลของท่าน แลนำไพร่พลมากอง ๑ หมายถึงตราล้าคัญนัก หากไร้หมายตรา นาครบาล ก็มีอาจจับกุมคนในค่ายทะเลหนโดยพลการได้ เจ้าจงจำ ให้ดี, หมื่นปราบ ๗ รับคำว่่า, ข้ารับทราบแล้ว โปรตวางใจเถิด ข้าขอ กราบลาพวกท่านไปก่อน แลจักเร่งกลับมาโดยเร็ว ๗

๐ ครั้นอำลาทุกคนแล้ว หมื่นปราบ ๗ จึงเดิรไปยังที่ผูกม้าซ่อนไว้ ปลด บังเหียนจูงอาษาเหยเย่างไปอย่างเจียบเจียบ ด้วยมิต้องการให้ผู้คน ในค่ายได้ยินเสียงผีเท้าม้านั้น จนได้ระยะทาง ๑ คเนว่่าปลอดภัยแล้ว หมื่นปราบ ๗ จึงลูบหัวอาษาคู้ใจเบามือ ท่องคาถากำกับ แลเป่ามนตร์ ลงตรงนำผาก ก็มลงกระซิบข้างหูว่่า, อ้ายสินากเพื่ออนยาก กิจครานี้ ต้องพึ่งเองแล้วหนอ เองจงท้อไปให้ไวประดุดจลุมพัด อย่าได้หยุดหย่อน ที่เดียวเพื่ออนอ่อย ๗

๐ อ้ายสินากม้าศึกคู้ใจ เคยร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่ผู้เป่นนายมานัก

ต่อนัก สบัตินำไปมาราวรู้ความ ไบหูเลขนคตตั้งชั้นด้วยคึกคะนอง
ประหนึ่งยินดีที่ได้ปฏิบัติกิจสำคัญครานี้ หมิ่นปราบ ฯ ตบคอมันอีกครา
โจนขึ้นหลังอ้ายสีนาก กระแทกตีนเข้ากับสีข้าง กระตุ่นมั่วพุ่งปราดออกไป
ไปตุจจหนูเล่นจากแล่ง ฯ

๐ ยามนั้นห้องนภามีตสนิทด้วยเป็นคืนเดือนแรม หมิ่นปราบ ฯ
อาไศรยแสงดาวนำทางเร่งรุดไปเบื้องหน้าอย่างรวดเร็ว อากาศราตรีหนาว
เหน็บจับใจ หากในใจหมิ่นปราบ ฯ กลับร้อนรุ่มตั้งไฟสุ่ม ใจ ๑ ร้อน
รุ่มด้วยภารกิจสำคัญอันแบกรับไว้เต็ม ๒ บ่า อีกใจ ๑ ก็ร้อนรุ่มด้วย
หวังสหายรักต่างวัยทั้งหกที่รออยู่เบื้องหลัง ด้วยพวกมัน ๗ ขุนเวียง ฯ
รักใคร่ปานพี่น้องร่วมอุทร เคยร่วมทุกข์สุขฝ่าฟันภัยอันตรายนานามา
ด้วยกันมีรู้จักร้อยก็พันหน จึงหวังหาอวอร์ดกันยิ่งนัก ฯ

๐ ทว่าอีกใจ ๑ ของหมิ่นปราบ ฯ ก็กำลังร้อนรุ่มด้วยความคิดคำนึงถึง
แม่หญิงจัน บุตรีโอรสของท่านพระยายมราช ซึ่งแอบชอบภอกันเงียบ ๆ
มาช้านานแล้ว หากมันเจียมตัวว่าต่ำต้อยด้อยศักดิ์ มีอาจเื่อมถึง
ลูกสาวท่านเจ้ากรมเวียง ฯ ผู้เป็นนาย แลพ่อบุญธรรมซึ่งซุบเลี้ยง
มันมาแต่เล็กแต่น้อย จึงได้แต่ถวิลหากันอยู่เพียงสองรา โดยมีมีผู้ใด
ล่วงรู้ ฯ

๐ ครั้นหวนคำนึงถึงแม่จันขึ้นมา หัวใจหมิ่นปราบ ฯ พลันพองโต แล
กระแทกตีนเร่งอฮาให้หือไปเร็วเท่าที่ใจมันปรารถนา เปนเพลหลาย
เดือนแล้วที่มันมิได้ภavnนำหญิงคนรัก ด้วยต้องภารกิจราชการระห
ระเหิรไปช้านาน ป่านนี้แม่หญิงจักเปนสุขทุกข์ประการใดหนอ ใจมัน
เฝ้าแต่ถามหาทุกวันคืน ฯ

๑ เพลานั้น ที่ชอบฟ้าอุตรทิศ พลันปรากฏผีพุ่งไต้กลุ่ม ๑ เปล่งประกาย
วูบวบ ร่วงหล่นลงสู่แนวป่าเมืองหน้า ทมิฬปราบ ฯ เหนดั่งนั้นก็ให้ใจหาย
ตัวมิรู้ว่ นี่เป็นนิมิตดีร้ายประการใด ฯ

ศรีอยุธยา

ภัยร้ายคืบคลานสู่กรุงศรีอยุธยา

๗ ขุนเวียงนาครบาลออกตามล่าอ้ายดำทำแพรและพรรคพวก
ที่ต้องสงสัยว่าลอบสังหารเจ้าพระยาอรรคมหาเสนาบดี
หว่าการตามสืบกลับผิดแผน ๗ ขุนเวียง ๙ ถูกลวงฆ่า ความลับถูกพราง
และกรุงศรีอยุธยาอาจใกล้ถึงกาลอวสาน

คนจรดาบ นักเลงดาบนิรนามปรากฏกายขึ้น
พร้อมกับพราหมณ์หนุ่มผู้เยี่ยมยุทธ์ในเชิงดาบ
ทั้งสองได้รับการกิจลี้จากหลวงชลาชล ๗
ขุนนางอยุธยาคนสุดท้ายที่ล่วงรู้ถึงภัยร้าย
จึงมุ่งหน้าสู่กรุงศรีอยุธยาเพื่อเปิดโปงแผนร้าย
แต่กลับต้องเผชิญกับความจริงที่ร้ายยิ่งกว่า

คนจรดาบ วรรณกรรมนักเลงดาบ

นวนิยายที่ผสมผสานการเล่าเรื่องแบบพงศาวดาร
เข้ากับนวนิยายกำลังภายใน เข้มข้นด้วยปมเรื่องสลับซับซ้อน
ซึ่งใช้เวลาจัดเกลากว่า ๓๐ ปีโดยวิศิษฐ์ ศาสนเที่ยง
ผู้กำกับภาพยนตร์และนักเขียนมากฝีมือ
ที่ฝากผลงานไว้มากมาย

ISBN 978-974-02-1771-8

9 789740 217718

วรรณกรรมไทย (นวนิยาย)

550.-